

РЕШЕНИЕ

№ 5979

гр. София, 21.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 30.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **604** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118, ал. 3 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Ч. Д. Ц. срещу Решение № Ц2153-21-138/21.12.2020 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, потвърждаващо Разпореждане № [ЕГН]/48/30.06.2020 г., издадено от длъжностно лице по ПО в ТП на НОИ С.-град, с което е отказано отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на лицето.

В жалбата е посочено, че оспореното решение е незаконосъобразно. Моли се то да бъде отменено. Претендират се разноси.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, представлява се от адв. Г., който поддържа подадената жалба и моли тя да бъде уважена. Претендира разноси.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ С.-град – в съдебно заседание се представлява от юрк. М., която оспорва подадената жалба и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заявление с вх. № 2113-21-1547/06.04.2020 г. жалбоподателят е поискал отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 68, ал. 1-2 от КСО, като към заявлението е приложил изискуемите документи по чл. 2 от НПОС.

Въз основа на представените документи, длъжностното лице по пенсионното осигуряване в ТП на НОИ С.-град е установило, че стажът на жалбоподателя за периода 20.11.1989-01.04.1992 г. при осигурителя „С.“, отразен в представената Трудова книжка № 25, издадена на 29.06.1981 г. от Главна дирекция за изграждане на С., не е надлежно заверен. На стр. 14-15 от трудовата книжка са направени вписвания за постъпване на работа, преназначаване и прекратяване на трудов договор с работодателя „С.“, но заверката на стажа не е направена по надлежния ред, съгласно изискванията на чл. 5 от относимата Наредба за трудовата книжка и трудовия стаж /НТКТС, обн. ДВ, бр. 11/1987 г./.

Констатирано е, че за посочения период е направено отбелязване с цифри и думи на продължителността на стажа, положен е подпис на ръководителя и печат на учреждението, но липсва подпис на счетоводител. Прието е, че периодът е незаверен и не следва да бъде зачетен.

Установено е, че към датата на подаване на заявлението лицето има навършени 64 г., 06 м. и 2 дни и положен осигурителен стаж от трета категория труд 38 г., 03 м. и 20 дни. Същото е навършило изискуемата възраст по чл. 68, ал. 1-2 от КСО, 64 г. и 03 м., но няма изискуемия осигурителен стаж от 38 г. и 10 м.

Издадено е Разпореждане № [ЕГН]/48/30.06.2020 г. от длъжностно лице по ПО в ТП на НОИ С.-град, с което е отказано отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на жалбоподателя. Разпореждането е оспорено по административен ред, като е потвърдено с Решение № Ц2153-21-138/21.12.2020 г. на директора на ТП на НОИ С.-град.

При така установената фактическа обстановка съдът прави слените правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, от лице, имащо правен интерес от оспорване, и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган по чл. 117 от КСО – директорът на ТП на НОИ С.-град. Потвърденото с решението разпореждане също е издадено от компетентен орган, видно от представената по делото Заповед № 1015-21-247/04.12.2018 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с която длъжностни лица, на които е възложено ръководството на пенсионното осигуряване по чл. 98, ал. 1, т. 1 и ал. 2, както и чл. 99, ал. 1 от КСО, сред които е и Р. С., подписала разпореждането.

Двата акта отговарят на изискванията на чл. 59 от АПК, издадени са в законоустановената писмена форма и съдържат фактическите и правните основания, послужили при издаването им.

Съгласно чл. 68, ал. 1 от КСО, право на пенсия за осигурителен стаж и възраст се придобива при навършване на възраст 60 години и 10 месеца от жените и 63 години и 10 месеца от мъжете и осигурителен стаж 35 години и 2 месеца за жените и 38 години и 2 месеца за мъжете. От 31 декември 2016 г. възрастта се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година. Според чл. 68, ал. 1, т. 2 от КСО, до 31 декември 2017 г. възрастта за мъжете се увеличава с 2 месеца, а от 1 януари 2018 г. - с по 1 месец за всяка календарна година до достигане на 65-годишна възраст. Според ал. 2 на същата разпоредба, от 31 декември 2016 г. осигурителният стаж по ал. 1 се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с по 2 месеца до

достигане на осигурителен стаж 37 години за жените и 40 години за мъжете. Към момента на подаване на заявлението от жалбоподателя за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст изискуемата възраст за мъжете е била 64 г. и 03 м., а осигурителният стаж – 38 г. и 10 м.

По делото не се спори, че жалбоподателят е навършил изискуемата възраст към момента на подаване на заявлението си – 06.04.2020 г., а именно 64 г. и 3 м. Спорен е осигурителният му стаж. В издаденото разпореждане е посочено, че лицето няма изискуемия стаж от 38 г. и 10 м, като стажът, който не му достига е 06 м. и 10 д., както и че не е зачетен осигурителен стаж за периода 20.11.1989-01.04.1992 г. В издадено решение от директора на ТП на НОИ С.-град е посочено, че цитираният период не е заверен съгласно изискванията на НТКТС, тъй като е направено отбелязване с цифри и думи на продължителността на стажа, положен е подпис на ръководителя и печат на дружеството, но липсва подпис на счетоводител, поради което не следва да бъде зачетен.

Съгласно чл. 40, ал. 1 от НПОС, осигурителният стаж се установява с данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, с трудови, служебни, осигурителни книжки и с документ по утвърден образец.

Съгласно чл. 347 от КТ /в относимата редакция/, трудовата книжка е официален документ, с който се удостоверяват началото и краят на трудовото правоотношение, заеманата длъжност, основанията за прекратяване на трудовото правоотношение, продължителността на трудовия стаж на работника, както и други данни и обстоятелства, свързани с неговата трудова дейност.

Съгласно чл. 349, ал. 1 от КТ /в относимата редакция/, в трудовата книжка се вписват следните данни за работника: 1. име и рождена дата; 2. местожителство и адрес; 3. номер на паспорта и единен граждански номер; 4. образование, професия, специалност; 5. заемана длъжност и организационно звено, в което работи (отдел, цех, служба); 6. основно трудово възнаграждение; 7. дата на постъпване на работа; 8. дата и основание за прекратяване на трудовото правоотношение (член, алинея, точка и буква от закона); 9. продължителност на времето, което се признава за трудов стаж.

Тълкуването на цитираните разпоредби води до извода, че трудовата книжка се ползва с материална доказателствена сила по отношение на вписаните в нея обстоятелства, когато е надлежно оформена, съгласно изискванията на чл. 349, ал. 1 от КТ. В случая, трудовата книжка на жалбоподателя съдържа за спорния период всички задължителни реквизити по чл. 349, ал. 1 от КТ /в относимата редакция/, поради което се ползва с материална доказателствена сила за вписаните в нея обстоятелства.

Следва да бъде съобразено, че КТ предвижда императивни задължения по отношение оформянето на трудовата книжка и нейното съхранение за работодателя, съответно за представляващия го ръководител като носител на официалната представителна власт. Главният счетоводител не е самостоятелен субект на трудовите правоотношения, уредени в КТ, поради което наличието или липсата на негов подпис не е необходимо условие за възникването, изменението и прекратяването на трудовото правоотношение /в този смисъл Решение № 4213/21.03.2019 г. по адм. дело № 6099/2018 г. по описа на ВАС, VI отделение/.

Съгласно чл. 6, ал. 1 от Наредбата за трудовата книжка и трудовия стаж /отм./, относима към този период, при прекратяването на трудовото правоотношение

продължителността на трудовия стаж, придобит от работника в предприятието към датата на прекратяването на трудовото правоотношение, се записва с цифри и думи и се подписва от счетоводителя и ръководителя на предприятието, като се подпечатва с печата на предприятието.

За спорния период е представена Трудова книжка № 25, в която е вписан трудов стаж при осигурител „С.“ за периода 20.11.1989-01.04.1992 г., като е положен печат на осигурителя и подпис на ръководител.

Съдът констатира, че в трудовата книжка липсва подпис на главен счетоводител, каквото е изискването на чл. 6, ал. 1 от НТКТС /отм./. Това обаче е само формален пропуск и не е основание да не бъде зачетен придобитият стаж от жалбоподателя, предвид материалната доказателствена сила на трудовата книжка, съгласно чл. 347 от КТ /в относимата редакция/. Същата представлява надлежен документ по смисъла на чл. 40 от НПОС, която удостоверява по обвързващ начин за пенсионния орган трудовия стаж на лицето за спорния период. Официалната удостоверителна сила на трудовата книжка не е опровергана с надлежните доказателствени средства от ответника в настоящото производство.

Законодателят е предвидил възможност да се извърши проверка в разплащателните ведомости по отношение на трудовия стаж. В хода на административното производство такава проверка е извършена, като е установено, че към момента на извършване на проверката осигурителят не е предал документи, удостоверяващи осигурителен стаж и осигурителен доход в ТП на НОИ С.-град, като не е постъпила и заявка за откриване на приемо-предавателна процедура, съгласно чл. 5, ал. 10 от КСО за приемане и съхраняване на разплащателните ведомости на прекратени осигурители без правоприменик. Това обстоятелство обуславя извод за невъзможност да бъде издадено УП за евентуално удостоверяване на осигурителен стаж за спорния период. Неизпълнението на законово задължение от страна на осигурителя не следва да бъде в тежест на лицето.

Образуваното гражданско дело пред СРС за признаване на трудов и осигурителен стаж на жалбоподателя за спорния период не е преюдициално по отношение на производството по КСО по подаденото от жалбоподателя заявление за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст. При преценка на правото на пенсия административният орган изследва наличните доказателства към момента на подаване на заявлението. Постановеното в следствие и приложено по настоящото дело решение на СРС, с което се признава, че жалбоподателят е работил по трудово правоотношение в спорния период представлява нов факт и е основание за преразглеждане на вече постановеното разпореждане, потвърдено с процесното решение, но не може да бъде взето предвид при преценката на неговата законосъобразност.

С оглед изложеното оспореното решение е незаконосъобразно и следва да бъде отменено, като преписката бъде върната на административния орган за ново произнасяне при спазване на дадените в настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

По делото е представен договор за правна защита и съдействие, от които е видно, че процесуалното представителство на жалбоподателя се осъществява безплатно на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата за материално затруднени лица. Направено е искане съдът да определи адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата. Искането е своевременно

направено и следва да бъде уважено. На процесуалния представител на жалбоподателя следва да бъде определено адвокатско възнаграждение в размер на 350 лв. на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата, във връзка с чл. 8, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 62 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Ч. Д. Ц. Решение № Ц2153-21-138/21.12.2020 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, потвърждаващо Разпореждане № [ЕГН]/48/30.06.2020 г., издадено от длъжностно лице по ПО в ТП на НОИ С.-град, с което е отказано отпускането на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст на лицето.

ВРЪЩА преписката на длъжностно лице по пенсионното осигуряване в ТП на НОИ С.-град за ново произнасяне по подаденото от Ч. Ц. Заявление с вх. № 2113-21-1547/06.04.2020 г.

ОСЪЖДА ТП на НОИ С.-град да заплати на адв. Г. К. Г. с личен номер [ЕГН], с адрес на упражняване на дейността: [населено място], [улица], вх. Б, ет. 4, кантора 12 сумата от 350 лв. /триста и петдесет/, представляваща адвокатско възнаграждение, определено на основание чл. 38, ал. 2 от Закона за адвокатурата.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: